

„No tā visi pazīs, ka jūs esat Mani mācekļi, ja jums būs mīlestība savā starpā,“ saka Jēzus. (Jņ 13:35)

Mīlestība – šis tik noslēpumainais vārds. Kas tā īsti ir? Kā to iegūt? Kā paturēt? Cilvēks saka: „Es tevi mīlu!“ – bet pēc laika: „Es tevi nekad neesmu īsti mīlējis!“ Šķiet, ka te kaut kas nelīmējas kopā, vai ne? Kā lai to saprot – te mīlestība ir, te atkal tās nav. Vai tiešām mīlestībai būtu lemts tik neapskaužams liktenis – te būt un te atkal nebūt?

Bībelē lasām, ka Dievs ir mīlestība (1Jņ 4:16), un Dievs taču ir mūžīgs, vai ne? Ja Dievs ir mūžīgs, tad arī mīlestība ir mūžīga. Tā nevar nekur izgaist un pazust. Kāpēc tad cilvēka mīlestība bieži ir tik svārstīga un nepastāvīga – te ir un te atkal nav? Tāpēc, ka grēkā kritušais cilvēks dzīvo dvēseliskajā mīlestībā un dvēseliskā mīlestība balstās jūtās un sajūtās. Jūtas, sajūtas, kā zinām, ir tik nepastāvīgas un svārstīgas – te augšā, te atkal dziļi lejā. Ja mīlestībai jāvadās no tā, kā šodien jūtos, tā īsti nezina, ko ar to iesākt. Tai nav pamata, uz

kā droši stāvēt un pastāvēt.

Dievs mūs ir radījis ne tikai ar dvēseli un miesu, bet arī ar garu, kam pēc Dieva gribas lēmuma pār dvēseli un miesu ir jāvalda. Lai cilvēka gars saņemtu visas dārgās Dieva dāvanas – arī mīlestību –, tam ir jāsavienojas ar Dieva Garu.

Kad Svētais Gars ar Dieva vārdu nāk un piepilda mūsu garu, tad top kaut kas noturīgs un pastāvīgs, kas nav vairs pakļauts dvēselisku sajūtu un emociju vilņiem – te augšā, te lejā. Kristus ar Evaņģēliju mūsos ir nemitīgi klātesošs, līdz ar to arī mīlestība, kas ir Viņā. Dieva mīlestība tiek ielieta mūsu garā, varam teikt arī – mūsu sirdīs. Kā apustulis Pāvils raksta: „... mūsu sirdīs izlieta Dieva mīlestība ar Svēto Garu, kas mums dots.“ (Rm 5:5) Ja Dievs savu mīlestību izlējis mūsu sirdīs kā dārgu dāvanu, tad taču ne tādēļ, lai tā mētātos kā pa vilņiem – te ir un te atkal nav.

Ja man kāds jautātu, kā var palikt mīlestībā, kas nemainās

visiem sajūtu un emociju vējiem līdzī, es sacītu: „Esi Kristus māceklis, kas ticībā nemitīgi iet kopā ar Viņu un paliek ciešā vienotībā ar Viņu.“ Jēzus ir vienīgais, kas mūs savieno ar svēto Dievu, kurš ir nemainīgs, pilnīgs un svētas mīlestības avots. Jēzus saka: ja esam Viņa mācekļi (un māceklis nemitīgi paliek kopā ar meistarū), tad starp mums būs arī mīlestība. Mīlestība ir Gara auglis, kas mūsos ir no Viņa. Un tā patiesi nav tikai dvēseliska mīlestība, kas balstās sajūtās, emocijās vai miesas diktētajās prasībās.

Ja kāds domā, ka saņems pats sevi rokās, sapurinās, iedegs sevī labas emocijas un sāks mīlēt cilvēkus, cerot, ka tā pierādīs, ka ir labs kristietis, būs jāviljas. Mīlestība, patiesā mīlestība – ilgstošā, noturīgā, pastāvīgā – tā nav no mums, bet no Kristus, kurš ir sagādājis mums iespēju tādu mīlestību iegūt un tajā dzīvot. Apustulis Pāvils atgādina, ka mūsu mīlestībai ir jābūt patiesai, tādai, kas

no Dieva: „Jūsu mīlestība lai ir neliekuļota.“ (Rm 12:9)

Lai mīlētu saskaņā ar Dieva gribu, ir jābūt ne vien dvēseliskam cilvēkam, bet ir jākļūst par Gara cilvēku, kas vienmēr no jauna Svētajā Garā tiek papildīts ar Dieva vārda patiesību. Jā, vienmēr no jauna, jo mums visiem ir vajadzīga atjaunotne, lai dievišķā mīlestība mūsos neietu mazumā, bet vienmēr tikai pieaugtu. Mīlestība ir Gara auglis. Lai auglis augtu, tam visu laiku ir jāpaliek pie koka.

Jēzus, mūsu mīļais Kungs, saka: „ES ESMU vīnakoks, jūs tie zari. Kas Manī paliek un Es viņā, tas nes daudz augļu, jo bez Manis jūs nenieka nespējat darīt.“ (Jņ 15:5) Paturēsim to atmiņā – mīlēt saskaņā ar Dieva gribu iespējams vienīgi tad, ja esam pie Kristus kā zars pie dzīva koka. Bez Viņa nekas, kam būtu mūžības vērtība, nav iespējams.

*Svētību un mieru vēlot,
mūcītājs Erberts*

P	O	T	C	P	S	Sv
		1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30	31		

INTERESANTI FAKTI PAR GARA AUGLI

Vārds **MĪLESTĪBA** Bībelē ir minēts 57 reizes: Vecajā Derībā 16 reizes un Jaunajā Derībā 41 reizi. Vārds **MĪLESTĪBĀ** pieminēts 36 reizes, **MĪLIET** – 10 reizes.

19. maijā –

televīzijas dievkalpojums

19. maijā –

Svētdienas skolas izlaidums Rāmavā

26. maijā pēc dievkalpojuma –

sadraudzība

Mēneša lozungs

„Neviens nav kā tu, nav cita Dieva bez tevis.” (2Sam 7:22)

BAZNĪCU NAKTS

2019. gada 7. jūnijā

Arī Jēzus draudze šajā dienā mīļi gaidīs ikvienu apmeklētāju.

Visus, kas vēlas piedalīties kalpošanā, lūdzam pieteikties, rakstot uz

info@jezusdraudze.lv.

Edīte Vērđina

Mīlēt tuvāko kā sevi pašu – to var darīt tikai tad, ja cieni un mīli pats sevi. Skolas laikā es nespēju sevi mīlēt, jo neatbildu pasaulīgajiem standartiem, bet, tiklīdz satiku Jēzu un atvēru sirdi Viņam, acis sāka raudzīties pavisam citā punktā. Es sāku mīlēt sevi, un līdz ar to parādījās mīlestība arī uz citiem. Tas ir apbrīnojami, ka bez Jēzus mēs esam pazuduši, bet ar Dieva žēlastību gan uz sevi, gan citiem skatāmie mīlestības pilnām acīm.

Vienmēr esmu apbrīnojusi Jēzus mīlestību uz cilvēkiem. Viņš mīlēja un mīl visus, lai kādi viņi nebūtu. Ļoti priecājos satikt savā ceļā cilvēkus, no kuriem plūst mīlestība, Dieva patiesums un laipnība. Un tā ir lūgšana, ko lūdzu jau vairākus gadus: lai man būtu kaut kriptiņa no Jēzus mīlestības uz apkārtējiem, jo es gribu skatīties uz pilnīgi visiem ar mīlestības pilnām acīm.

Edgars Gertners

Mīlestība – tās allaž ir par maz. Mīlestības trūkums ir skaidri redzams – gluži kā cilvēks, kas izgājis sabiedrībā bez svarīga apģērba gabala. Bez mīlestības mēs esam tukši un nabagi, mums gribas tikai ņemt un pieprasīt. Vai tā ir realitāte arī tavā ikdienā un vidē? Ko ar to iesākt? Mīlēt! Viegli pateikt, daudz grūtāk izdarīt.

Man reizēm jautā: „Kāpēc tu ej uz baznīcu? Kāpēc tu tērē tam laiku?” Pirmkārt, es netērēju laiku. Apzinoties savas vājības un trūkumus, es meklēju, kā tos nogludināt, lai nedarītu pāri sev un citiem. Viens pats ar to nespēju tikt galā. Raugoties uz pasauli, es neloloju ilūzijas, ka spētu to mīlēt tāpat no brīvas gribas. Vienmēr būs kāds „bet” – korupcija, noziedzība, netaisnība, skaudība. Pirmā reakcija – te nav nekā mīlama. Taču, no otras puses, te nebūtu nekā mīlama vien

tad, ja Dievs šo pasauli būtu atstājis, taču tā nav. Pat drūmākajās dienās spīd saule, pat krītot grēka bezdibēnī, Dievs vienmēr aicina piecelties kājās un mūs izglābj, dāvājot Savu mieru. Tiesa – mīlestības allaž ir par maz, taču Dievs ir paredzējis, ka tās pietiek visiem, un kopā ar Viņu tā arī notiek. Vienā teikumā sakot, mīlestība ir tad, kad apzinies: tev nekā netrūkst, jo Dievs jau visu ir iedevis.

Karīna Līvmane

Nepalieciet nevienam parādā neko citu kā vien savstarpēju mīlestību. (Rm 13:8)

Mīlestība ir viena no lielākajām kristīgajām vērtībām, svarīgākais gara auglis. Mīlestībai var būt tik dažādas izpausmes! Mīlestība nevar pastāvēt bez uzmanības, vērtības, cieņas, rūpēm, otra cilvēka pieņemšanas. Mēs visi to zinām un tam piekrītam.

Bet prātā nāk teiciens: „Ir viegli mīlēt visu cilvēci, bet tik grūti – vienu cilvēku.” Attiecībā ar konkrētiem cilvēkiem mūsu ego bieži svin uzvaru pār šo „abstrakto” tuvākā mīlēšanu. Mēs nespējam piedot otra trūkumus un citādo domāšanu.

Kāpēc tā? Mēs taču visi esam Dieva bērni. Citiem ir tiesības būt atšķirīgiem no mums. Piedosim viņiem, kā mums tiek piedots! Arī mēs neesam ideāli. Dievs visu ir iedevis. Jēzus ir teicis, lai pirmais met akmeni tas, kurš pats ir bez grēka.

Sāksim šodien! Arī ja mums ir domstarpības, samīļosim vecākus; būsīm iecietīgi un nerāsim bērnu par katru sīkumu; draudzīgi aprunāsimies ar kaimiņu, kurš izdarījis kaut ko ne pa prātam! Ja neizprotam otra cilvēka rīcību, izvēlēsimies tai pozitīvu skaidrojumu! Uz katra soļa mums ir izvēle, kā reaģēt uz apkārt notiekošo. Izvēlēsimies mīlestību! Vismaz centīsimies, arī ja kādreiz tas neizdodas. Vairosim mīlestību pasaulē!

Sievas lūgšana

Mīļais debesu Tēvs,
es Tev pateicos par katru dienu,
ko Tu mums ļauj piedzīvot
ar mīļajiem.
Pateicos par mūsu bērniem.
Es nāku pie Tevis Jēzus vārdā
un nododu savus bērnus Tev.
Tu vienīgais zini,
kas viņiem ir nepieciešams.
Es nododu viņus
Tavā gādībā un aizsardzībā.
Dod spēku mums lūgt par visu,
kas ir saistīts ar viņiem,
un visu, ko Tu liec mūsu sirdī.
Māci mums lūgt un vadī,
lai mēs zinātu, par ko lūgt.
Palīdzi mums neuzspiest savu gribu,
bet tā vietā lai notiek Tavs prāts.
Es Tev pateicos, ka varam
sadarboties ar Tevi,
audzinot savus bērnus,
un ka tas mums nav jādara vieniem.
Paldies Tev, Dievs,
par dārgo dāvanu – bērniem.
Pateicos arī par vīriem un par savu vīru.
Dod, ka varam būt viņu palīgi un
ka spējam viņus vienmēr atbalstīt.
Dod, ka viņi mūsu klātbūtnē
var justies spēcīgi un mīlēti.
Parādi mums to, kur mēs pašas
turpinām turēt grožus savās rokās;
ļauj mums tos atlaist un uzticēties.
Es ticu, ka Tu dod vīriem
Savu padomu un zināšanas.
Kungs, es lūdzu, lai es vienmēr
varētu palikt kopā ar to vīru,
ko Tu man esi devis.
Neļauj nevienam no mums kļūdīties.
Dod mums skaidru sirdi
un palīdzi mums runāt par to,
kas katram no mums sāp.
Un dod, ka mums interesētu
otra rūpes, raizes un prieks.
Pateicos arī par katru māti,
kas tik nesavtīgi visu savu laiku
velta ģimenei.
Palīdzi un stiprini ikdienā.
Ļauj piedzīvot arī atpūtas brīžus.
Ļauj izjust atbalstu un rūpes
arī no vīriem
un dod savaldību brīžos,
kad bērni ir izveduši no pacietības.
Es ļaļaujos uz Tevi visā.
Es uzticu bērnus,
vīrus un sievas Tev
un nododu viņus Tavās rokās.
Ienāc mūsu dzīvē!
Āmen.

Vīra lūgšana

Mīļais debesu Tēvs,
es pateicos par savu ģimeni.
Gan par to, no kuras es nāku,
gan par to, kura man ir uzticēta.
Es lūdzu par mīlestības un miera
pilnām attiecībām manā ģimenē.
Es lūdzu, māci mūs risināt
pārpratumus saskaņā ar Tavu vārdu.
Kungs, es lūdzu par saviem vecākiem.
Pateicoties viņiem,
es varu dzīvot šajā pasaulē.
Kungs, es lūdzu par savu ģimeni.
Lai mēs nemeklētu vieglāko ceļu, bet,
esot grūtībās un izaicinājumos,
būtu vienoti un atbalstīti cits citu.
Lai mēs kā ģimene mācītos grūtību un
vētru laikā būt drosmīgi
un meklēt pēc palīdzības,
kā arī būt iejūtīgi, kad citi kļūdās.
Dāvā mums, vecākiem, skaidru sirdi.
Lai mūsu mērķi ir augsti.
Lai mēs valdām pār savām vēlmēm
un mācāmies paši, pirms mācām savus bērnus.
Lai mēs mācām saviem bērniem
saprņot lielus sapņus.
Es lūdzu, lai mēs spētu mācīt un rādīt,
kā priecāties par šo dzīvi, ko Tu mums esi devis,
kā pasmieties par sevi un savām neveiksmēm.
Dod mums atvērtas acis ieraudzīt visu
vienkārši un skaisti.
Kungs, es lūdzu par mums –
puišiem, vīriem un tēviem.
Veido mūs par tādiem vīriem,
kas ir pietiekami stipri,
lai atzītu savas vājības,
un pietiekami drosmīgi, lai atzītu savas bailes.
Lai mēs nezaudētu cieņu zaudējot
un būtu pazemīgi un laipni uzvarās.
Kungs, es lūdzu, lai mēs varētu
rādīt priekšzīmi pasaulei ar to,
kā mēs izturamies pret meitenēm, sievietēm un sievietēm,
ar cieņu un mīlestību viņas aizsargājot
un par viņām rūpējoties.
Kungs, es lūdzu, lai mūsu mīlestība
pret meitenēm, sievietēm, sievietēm un māmiņām,
kā arī pret bērniem,
ejot cauri bēdām un bezcerībai,
būtu dedzīga, drosmīga un gatava kalpot.
Un lai, ejot cauri uzvarām un priekiem,
tā būtu laipna, sirsnīga un pieejama.
Kungs, paldies par iespēju būt ģimenē –
Tavā ģimenē un mūsu pašu ģimenē.
Kungs, ļauj, ka mēs šo dāvanu
sargājam un pavairojam.
Kungs, es uzticu pats sevi,
savu sievu un bērnus
Tev un Tavai vadībai.
Āmen.

Kupču ģimene valsts simtgades svinībās
Latvijas misijā pie ANO Ženēvā
Foto: Evija Godiņa

Dzīvot, kā sastapuši Jēzu

Pirms gandrīz trim gadiem KUPČU ĢIMENE – Ivars, Lelde, Gabriēls un Pauls – no Ogres un Jēzus draudzes devās uz Ženēvu, atsaucoties uz Ivaram izteikto piedāvājumu strādāt Pasaules Baznīcu padomē (*World Council of Churches*). Kā ir dzīvot un mīlēt tādumā – par to šajā sarunā.

Edgars Gertners

Bieži vien, kad aizbraucam uz ārzemēm ceļojumā, šķiet, ka tur viss ir kārtībā. Jūs esat prom gandrīz trīs gadus. Kā jūtaties?

Ivars: Ceļojot kā tūristi, ieraugām tikai fasādi, bet, uzkavējoties ilgāku laiku vai mēģinot iedzīvoties, varam iepazīt arī praktisko pusi. Ir visādi – ieraugi gan to, kas ir ļoti labs, gan arī to, kas šķiet īpatnējs.

Lelde: Manuprāt, ir svarīgi neiejaucies sistēmā, kas te bijusi gadu simtiem. Man šķiet, ka mums neklātos to kritizēt, tāpēc cenšamies šīs zemes likumus un iespējas pieņemt.

I.: Viens piemērs, salīdzinot ar iepriekšējo pieredzi Latvijā: te cilvēki ļoti respektē likumu, nevis domā, kā to apiet, jo likumi ir radīti, lai visiem būtu labi sadzīvot. Piemēram, ceļu satiksmes noteikumi: ja krustojumā mēģināsi nogriezties pa labi no joslas, pa kuru drīkst braukt tikai taisni, visi aiz muguras taurēs. Ne jau tāpēc, ka tu kādam traucētu, – vienkārši tā neklājas darīt.

L.: Spilgts piemērs ir arī nemitīgie referendumu gan par valstiski svarīgām lietām, gan, piemēram, par govju ragu griešanu vai citiem ikdienišķiem jautājumiem. Mana franču valodas skolotāja sacīja, ka viņa parasti nevis balso tā, kā viņai pašai būtu labāk, bet cenšas ieraudzīt, kā ieguvēji būtu visi.

Vai godīgā vidē ir vieglāk dzīvot?

I.: Jā, mums ir svarīgi, ka zinām, ar ko rēķināties.

L.: Man kā lielai kārtības mīlei šeit ļoti patīk. Kaut arī cilvēki, kas pēc dabas ir mākslinieciskāki, parasti apgalvo, ka viņiem te būtu grūti, jo viss notiek kā pēc pulkstenīša...

Vai, dzīvojot ārzemēs, tēvzemes mīlestība kļūst stiprāka?

I.: Mūsu dzimtā zeme ir Latvija un mēs esam latvieši – to nav iespējams mainīt vai likt tā vietā ko citu. Esot šeit, mums ir svarīgi tie brīži gadā, kad varam svinēt valstij nozīmīgus datumus. Piemēram, Latvijas misijas pie ANO vadītājs ik gadu 18. novembrī savā rezidencē Ženēvā rīko pieņemšanu un saaicina latviešus no visa reģiona. Mūsu ir tik „daudz”, ka satīpstam viņa viesistabā, bet tas ir jauks brīdis, kad varam svinēt savas valsts dzimšanas dienu, noklausīties prezidenta uzrunu un atskatīties uz aizvadīto gadu.

L.: Dzimteni mēs vairāk izjūtam nevis kā fizisku telpu, bet kā cilvēkus, un pēc viņiem arī visvairāk ilgojamies. Pirmajā gadā attālums līdz mīļajiem cilvēkiem visvairāk lauzā sirdi, bet nu tas ir daļēji atrisinājies, jo draugi mūs bieži apciemo. Esot kopā vairākas dienas, varam izrunāties labāk, nekā uz pāris stundām satiekoties Latvijā. Mums bieži jautā, vai ilgojamies pēc mājām. Mūsu mājas ir šeit.

I.: Kad dzīvojam Ogrē, mums pie durvīm bija plāksnīte *Home, sweet home* (latv. val. – „Mājas, mīļās mājas”). Mēs to uzmanīgi noņemām un atvedām līdzi; tagad tā ir pie

mūsu durvīm šeit, Ženēvā. Mājas ir tur, kur esam mēs.

Vai sabiedrība jūs pieņem un mīl?

L.: Tā kā Ženēvā ir ANO un daudzas starptautiskās organizācijas, gandrīz puse iedzīvotāju te ir iebraucēji; pārējā Šveice tāda nav. Uz ielas var redzēt visu iespējamo ādas krāsu, reliģiju un kontinentu cilvēkus. Mēs te tā īpaši neatšķiramies.

I.: Interesanti, ka privātajās starptautiskajās skolās, kur mācības ir angļu valodā, pārsvarā mācās briti un amerikāņi, savukārt parastā valsts skolā, kur mācās mūsu bērni, papildus dažiem šveiciešiem ir bērni no visām pasaules malām.

L.: Otrs piemērs ir draudze. Mēs esam angļiski runājošā luterāņu draudzē, un arī tur pulcējas cilvēki no visas pasaules. Kad pēc pirmā dievkalpojuma Ivars, stādoties priekšā, pateica, no kurienes viņš ir, kāds kungs viņam pienāca klāt un teica: „*Hello, mister Latvia!*” (latv. val. – „Sveiks, mister Latvijai!”). Tā arī ir – mūs šeit uztver kā Latvijas pārstāvjus, ne tikai kā Leldi vai Ivaru.

I.: Pavisam praktisks piemērs gan draudzē, gan darbā ir ikrīta svētbrīži, kad Tēvreizi esam aicināti lūgt katrs savā valodā. Tajos brīžos vienmēr sajūtos īpaši, kad starp dažādajām valodām baznīcā var skanēt arī latviešu valoda.

Cik viegli bija atrast savu draudzi?

L.: Draudzi – savas garīgās mājas – atradām daudz ātrāk nekā fiziskās mājas, kuru atrašana prasīja vairākus mēnešus.

I.: Tas notika ļoti viegli – jau pirmajā svētdienā pēc atbraukšanas. Es atbraucu iepriekš viens pats ar auto, Lelde ar puikām pievienojās vēlāk. Sestdienas vakarā domāju: „Rīt kaut kur jāaiziet uz dievkalpojumu.” Internetā atradu, ka te ir luterāņu draudze, kurā dievkalpojumi notiek angļiski. Kad aizgāju uz dievkalpojumu, ne tikai sprediķis, bet arī dziesmas un lūgšanas šķita tieši kā par mani. Tika runāts par to, ka mēs visi esam ceļinieki svešumā. Dievs mani tajā brīdī ļoti uzrunāja, un es sapratu, ka tā ir īstā vieta mūsu ģimenei. Šajā draudzē piedzīvojam Dieva klātbūtni un ļoti uzrunājošu Dieva vārda sludināšanu. Ļoti novērtējam arī mūziku, kas šeit ir diezgan netipiska luterāņu draudzēm, vismaz mūsu izpratnē. Draudze ievēro Pasaules Baznīcu padomes organizēto ekumēnisko lūgšanu ciklu un gada laikā aizlūdz par visām pasaules valstīm. Katru nedēļu mūzika ir no tā reģiona, par kuru lūdzam. Vienā nedēļā varam dziedāt somu kora dziesmas, bet citā jau dejot brazīļu ritmos. Pirms pāris nedēļām bija lūgšana par Baltijas valstīm un visa draudze divas dziesmas dziedāja latviešu valodā.

L.: Arī mūsu puikas svētdienās labprāt nāk uz baznīcu, turklāt Gabriēls drīz beigs iesvētes mācību, kas šeit ilgst divus gadus.

Kā jūs noturat savstarpējo mīlestību?

L.: Ir vērtīgi paturēt prātā to lielo mērķi, kāpēc esam te, – nevis tāpēc, ka vienkārši tā gribas vai tā sanāca. Redzu, ka Dievs mūs šeit ir aicinājis un nolīcis. Esam šeit arī puiku dēļ – to iespēju dēļ, ko viņi var iegūt.

I.: Mēs joprojām cenšamies visu izrunāt. Ir jāatrod laiks, ko varam būt divatā, un mēs to regulāri darām. Piemēram, katru pirmdienu mums ir franču valodas kursi. Tos organizē skolu departaments, lai franciski nerunājošie vecāki saprastu, kā bērniem veicas skolā. Mācības ir kādu gabaliņu no mājām, bet mēs apzināti ejam kājām, lai varētu parunāties. Ar pašu franču valodu man pārāk labi neiet, bet es šos vakarus uztveru kā randiņus ar Leldi.

L.: Tāpat kā redzam lielo mērķi tam, kāpēc esam šeit, tā atceramies arī laulību dienā doto solījumu sev un Dievam. Mums joprojām ir interesanti vienam ar otru. Bērni ir paaugušies, un atkal varam būt viens otram.

Bērni ir viens no iemesliem, kāpēc esat Šveicē. Vai viņi novērtē to, ko darāt viņu labā?

I.: Viens lielais ieguvums šeit ir tas, ka klasē viņi ierauga bērnu no visas pasaules, un tie nav tikai diplomātu bērni. Piemēram, viens Gabriēla klasesbiedrs bija puisis no Eritrejas, kurš zaudējis ģimeni, glābjoties

pats atstājis mājas un savu zemi un tagad dzīvo bēgļu centrā Ženēvā. Jau agrā vecumā šeit katram liek domāt, par ko viņš vēlas kļūt. Šis puika sacījis, ka vēlas būt lidmašīnas pilots, un skolotāja viņam vēlāk esot regulāri piekodinājusi, ka tad pret mācībām un uzdoto ir jāizturas ar lielāku atbildību. Man ir prieks, ka mūsu bērni šeit iegūst plašāku skatījumu – ka ikviens cilvēks ir vērtība un visi esam līdzvērtīgi neatkarīgi no ādas krāsas, izcelsmes vai vecāku nodarbošanās.

L.: Mūsu jaunākais dēls, īpaši sākumā, bija ļoti skeptisks. Viņš arī tagad sirdī ir liels patriots un bieži atzīst, ka viņam pietrūkstot Ogres... Piemēram, šodien viņš mūsu mājās pusdienlaikā sēdēja pie galda ar ogļu melnu puisīti, abi smējās un runāja franciski. Es priecājos par to un domāju, ka viņš nākotnē novērtēs šo laiku un iespējas. Lielajam puikam visi ir draugi, viņš jau tagad ir kosmopolīts.

Kāds ir jūsu novērojums multikulturālā vidē – vai mīlestībai ir valoda?

I.: Mīlestība pati ir universāla valoda visā pasaulē. Uz to mūs aicina arī Kristus – mīlēt savu tuvāko. Kurš ir tas tuvākais, varam pajautāt sev paši.

L.: Bērni šeit ir sirsnīgāki un vairāk pieņem citus. Ogrē, piemēram, mums bija problēma ar mobingu klasē, kad visi klasesbiedri nostājās pret vienu. Šeit ko tādu ir grūti iedomāties. Pagājušā gada decembrī Ivāra mammīte devās mūžībā, un tajā dienā Pauliņš aizgāja uz skolu ļoti skumjš... Tas pats puisītis, par kuru tikko stāstīju, teica: „Es zinu, Pauliņ, kas tevi iepriecinās: tu drīkstī pabužināt manus matus!” Konteksts ir tāds, ka Paulam labāk gribētos nevis gaišus un taisnus matus, bet kuplus un čirkainus kā viņa draugam. Viņi vairs nav bērnodarņnieki un izrādīt sirsnību divpadsmit gadu vecumā ir liels izaicinājums, tāpēc to ļoti novērtējam.

I.: Kad atsūtīji šīs sarunas tēmu – par mīlestību –, es atcerējos, ko gribēju izstāstīt. Pirms LELB es strādāju baznīcas tīrīšanas apsaimniekošanas uzņēmumā „Pastorāts”, kur regulāri tikāmie ar nomniekiem. Starp viņiem bija arī spāņu uzņēmums, kas tolaik rekonstruēja TEC. Kad tikos ar uzņēmuma vadītāju, viņš iedeva savu vizītkarti, kur rakstīts viņa vārds – *Jesus*... Tikšanās laikā es nespēju par to nedomāt, ka manā priekšā ir cilvēks, kuru sauc *Jesus*.

Mans tagadējais kolēģis britu fotogrāfs Šons Hokijs (*Sean Hawkey*) gadu nodzīvoja Hondurasā – vietā, kas varētu būt pilnīgi pretēja Šveicei un kur valda nevis likums, bet vardarbība, korupcija un ielu bandas.

Šons tur meklēja cilvēkus vārdā *Jesus*. Viņš iepazina un pierakstīja viņu dzīvesstāstu un viņus fotografēja. Nesen Šons izdeva grāmatu *The Real Face of Jesus* (latv. val. – „*Jesus patiesā seja*”). Tie cilvēki ir visdažādākie – ne tikai mācītāji, skolotāji un galdnieki, bet arī policists *Jesus*, gangsteris *Jesus*, politiķis *Jesus*, narkomāns *Jesus*, bez vēsts pazudušais *Jesus*, *Jesus*, kurš rakājas atkritumos, homoseksuāls *Jesus*... Tā ir šo cilvēku realitāte. Viņi katrs ir savā situācijā ar savām problēmām, bet viņus visus vecāki ir nosaukuši *Jesus* – *Jesus*. Iedomājos, ka mums, kristiešiem, varbūt nav jālauza galva par to, ko gan *Jesus* darītu kādā situācijā mūsu vietā, – bieži vien mums tas nav aizsniedzams, jo neviens no mums nav Dievs. Tā vietā varbūt ir vērts paskatīties no otras puses: ja nu cilvēks, ko satiekam uz ielas, veikalā vai valsts iestādē pie lodziņa, ir *Jesus*? Kristus ir sacījis: „Ko jūs esat darījuši vienam no vismazākajiem, to jūs man esat darījuši.” Vai mēs pret cilvēkiem izturamies tāpat, kā mēs izturētos pret *Jēzu*? Tas ir mūsu galvenais aicinājums – rīkoties tā, it kā būtu sastapuši *Jēzu*.

Pirms brīža tu jautāji: kurš ir mans tuvākais? Šķiet, ka tikko uz to arī atbildēji: tas ir cilvēks mums līdzās.

I.: Atceros situāciju no kādiem Ziemsvētkiem *Jesus* draudzē. Ziemsvētku vakars, laiks starp ģimeņu un lielo dievkalpojumu – tikko beidzies pirmais un jāsgatavojas nākamajam. Brīdī, kad visi bija aizņēmti savos pienākumos, kanceleja ienāca kāda trūcīga kundze. Viņa bija ienākusi nevis prasīt naudu, bet vaicāja, vai kāds viņu nevarētu aizvest uz veikalu nopirkt pārtiku. Ārā bija ziema un sniegs, bet viņai kājās sandales. Mēs apvaicājāmies apkārt, vai kāds nevarētu palīdzēt, bet visi bija aizņēmti, neviens nevarēja. Bija taču Ziemsvētki – cilvēki ar ģimenēm, bērniem, viss vakars izplānots. Kā tagad atceros mulķīgo frāzi, ko toreiz šai sievietei pateicu: „Šeit ir baznīca. Ir Ziemsvētku vakars, un tūlīt būs dievkalpojums.” Viņa paskatījās uz mani un atbildēja: „Ak tiešām, ja?” It kā es viņai būtu atklājis kādu jaunumu un viņa pati to nesaprastu. Tā kundze aizgāja. Manā priekšā bija cilvēks ar vajadzību, bet es biju aizņemts ar to, ka biju kristietis, nevis atradu laiku, lai palīdzētu. Kā būtu, ja baznīcā sandalēs ienāktu *Jesus*?

Kad jūs atkal varēs satikt Latvijā?

L.: Jūlijā, mēs būsime ciemos.

Ko jūs gribētu pateikt šīs sarunas lasītājiem un *Jesus* draudzei?

L.: Mums jūs visu ļoti pietrūkst (rāda sirds simbolu)!

Jēzus draudzes Diakonijai – 25!

Indijas vietā – Jēzus draudzes pansionāts

Kalpošana Jēzus draudzes pansionātā ir labākais darbs, kāds man līdz šim dzīvē bijis. Tolaik ar nepacietību gaidīju katru dežūru. Tie man bija kā svētki. Tur arī atklāju, ka mans aicinājums acīmredzot ir tieši kalpošana vecajiem ļaudīm. Bet viss sākās tā.

Jau mācoties vidusskolā, sapratu, ka gribu studēt kaut ko saistībā ar sociālo darbu. Diemžēl iestājeksāmenes pavisam nedaudz pietrūka, lai tiktu budžeta grupā, tāpēc paliku pie pedagoģijas, kas bija mana otra izvēle; tur tiku pavisam viegli. Togad arī iesvētījies. Pēc iesvētībām mācītājs man pastāstīja par nesen dibināto Sv. Gregora kristīgās kalpošanas skolu un mudināja tur mācīties, lai pēc tam es varētu kalpot kādā no nozarēm manā – Katlakalna – draudzē. Piekritu. Augstskolā paņēmu akadēmisko gadu.

Saldū pavadītais gads, nebaidos teikt, bija laimīgākais manā mūžā. Lai gan Dievam jau ticēju un savu dzīvi Jēzum biju atdevusi agros pusaudzes gados, tur Viņu iepazīnu vēl pilnīgāk. Pirmo reizi es sasta-pu tik daudzus, ar ko varēju runāt par Dievu un kopīgi piedzīvot Viņa mīlestības izpausmes. Tas bija kā medusmēnesis ar Trīsvienīgo Dievu, turklāt ar katru Viņa Personu atsevišķi.

Pēc deviņus mēnešus ilgajām mācībām es atgriezos mājās, augstskolā un draudzē. Likās, ka viss ir mainījies, ieguvusi jaunu jēgu. Es aizrautīgi lasīju gan Biblii, gan kristīgo literatūru. Reiz, pabeigusi

grāmatu par Māti Terēzi, dziļā saviņņojumā vēl sēdēju ar to klēpī un lūdzu: „Dievs, ja Tu gribi, sūti arī mani – kaut uz Indiju vai Āfriku – vienalga, kur. Esmu gatava Tev atsaukties kaut tūlīt! Gribu kalpot tāpat kā viņa!” Tai brīdī piezvanīja kāda meitene, ar kuru kopā bijām mācījušās Saldū. Viņa pastāstīja par savu kalpošanu Bērnu slimnīcā un aicināja šad tad palīgā. Nodomāju: lūk, kur mana Indija! Tomēr nolēmu vēl apdomāties un lūgt par to. Vēl pēc nedēļas saņēmu zvanu no draudzenes Edītes Rožkalnes, kas kalpoja Jēzus draudzes pansionātā un tagad gatavojās doties studēt uz Vāciju. Viņa jautāja, vai tikmēr negribētu pastrādāt viņas vietā. Šoreiz atbildēju, gandrīz nevil-

cinoties un ar skaidru „jā”, jo pēkšņi jutu, ka tā ir Dieva īstā atbilde uz manām nedēļu ilgajām lūgšanām.

Jau pēc stundas biju pansionātā, lai iepazītos ar saviem pienākumiem. Puse no sešām iemītniecēm bija nestaigājošas. Viņas jāapkopj. Dežūras – vienu vai divas reizes nedēļā no plkst. 18.00 vakarā līdz plkst. 8.00 no rīta. Vērojot, kā Edīte veic apmazgāšanu un pārsien kādas iemītnieces gangrēnas skarto kāju, mans entuziasms un prieks par iespēju kaut nedaudz līdzināties manis aprūnotajai Mātei Terēzei stipri vien noplaka. Sarunājām manu pirmo dežūru, taču mājās devos pārdomu un pat šaubu pilna.

Pansionāta iemītnieces (no kreisās) – Velta Krievs, Ella Amsone, Vilma Rozenbauma, Anna Poruka – un pansionāta nakts dežurante Antra Martinsons

Antra un Zentiņa

Meklējama stiprinājumu, pāršķirstīju pēdējā laikā lasīto „Mūsu dienišķo maizi”, kas jau ne reizi vien man kalpojusi gandrīz vai par telefonu starp Debesīm un zemi. Tā nepievīla arī šoreiz: tās dienas – 1. oktobra – lapā atradu tekstu un Bībeles pantus, ko uztvēru kā nepārprotamu Dieva iedrošinājumu tieši manā situācijā.

Jau pēc pirmās dežūras jutos pacilāta. Nebija nemaz tik grūti, it īpaši, ja katrā iemītniecē, pie kā gāju, centos saskatīt Kristu. Vakaros, kad vakariņas paēstas un tantes apkoptas, sapulcējāmies kādā no istabiņām (tolaik parasti pie Veltiņas), ņēmu ģitāru un dziedāju priekšā vai arī dziedājām kopā, lasījām, lūdzāmies, runājāmies. Īpaši tuvas man izveidojās attiecības ar Zentiņu, ar kuru viena otrai varējām izkratīt sirdi un samīļoties. Atceros arī Emmiņu, Lūciju, Martiņu, Vilmu. Katra no viņām bija ar kaut ko īpaša, un katrai bija jāatrod sava pieeja.

Atzišos, naktis nebija vieglas. Pa dienu studēju, un vajadzēja kaut cik pagulēt. Mājās biju pieradusi pie klusuma, bet te, Dzirnau un Puškina ielas krustojumā, – dzīva satiksme pat naktīs. Sadabūju ausu aizbāžņus, bet, tos lietojot, nedzirdēju Veltiņas zvaniņa skaņu, ar ko viņa naktīs sauca, kad gribēja uz poda. No rīta saņēmu pelnītu pārmetumu un turpmāk aizbāzu tikai vienu ausi. Citreiz pārgurums bija tik liels, ka nekas netraucēja aizmigt.

Vienasar atvaļinājuma laikā piekritu aizstāt dienas saimnieci, un tā atkal bija jauna pieredze: bija ne tikai jāaprūpē iemītnieces un jāuzkopj telpas, bet arī jāgatavo pusdienas, uz kurām nāca vēl citi darbinieki. Tas bija diezgan liels pārbaudījums, jo līdz tam neko daudz gatavot nepratu, tomēr tiku galā tīri labi. Gatavošana man pat ļoti iepatikās! Protams, neiztika arī bez ķibelēm un iemītnieču kaprīzēm, bet Dievs man deva gan pazemību, gan pacietību un

humora izjūtu. Daudz mācījos no savām kolēģēm, īpaši Maigas. Ists ticības un kalpošanas paraugs! Un viņas gatavotie gardie ēdieni!

Tā nu turpināju studēt mazu bērnu audzināšanu un mācīšanu, kaut jau prakses laikā sapratu, ka tas tomēr nav mans aicinājums. Studijas bija vispusīgas, interesantas un arī viegli padevās, bet sirds bija pie vecīšiem. Līdz tam pat tādas domas nebija – tā īsti ar veciem ļaudīm nebiju saskārusies, jo man vecvecāku nebija bijis. Varbūt tāpēc tik ļoti pieķēros šīm tantēm?

Nevaru nepastāstīt arī par kādu Ziemsvētku nakti. Pirmajā brīdī, kad sapratu, ka tieši tad iekrīt mana nakts dežūra, biju ļoti apjukusi un sarūgtināta. Kā tad tā – nebūšu mājās ar savu ģimeni? Bet tad atcerējos Jēzus piedzimšanas stāstu un sajutos gandrīz vai privileģēta, ka drīkstu kalpot šajā īpašajā naktī. Kad iemītnieces jau bija noliktas gulēt, pie durvīm klauvēja (tolaik vēl ārdurvju koda nebija). Bija bail atvērt – jau ļoti vēls –, bet domāju: varbūt kāds kaimiņš. Taču tā izrādījās kāda sieviete, kas nupat atbrīvota no ieslodzījuma. Viņai citur nebija, kur iet, un viņa lūdza patvērumu. Īsti neatceros, bet laikam viņa teica, ka esot arī kāds sakars ar Jēzus draudzi. Lēmumu nebija viegli pieņemt, nevienam arī tik vēlu vairs neuzdrošinājos zvānīt un zināju, ka, visticamāk, man arī neļautu nevienu svešu ielaist. Tomēr atkal iedomājos par Jēzus vecākiem, kas tajā naktī nekur nerada mājvietu, prātā uzplaisnāja vēl kādi Bībeles panti par svešinieku uzņemšanu, un tā nu sievieti tomēr ielaidu, pacienāju un izguldīju. Mums bija arī brīnišķīga saruna: viņa pastāstīja, kā cietumā iepazinusi Dievu un Viņa mīlestību. Tikai nākamajā dienā aptvēru, ka esmu piedzīvojusi brīnišķīgākos Ziemsvētkus savā mūžā.

Pārkaņot „reglamentu” savas kalpošanas laikā uzdrošinājos vēl vienu reizi, ielaižot pārnakšņot kādu puisi, kuru gan pazinu no Gregorskolas laikiem. Viņš dzīvoja laukos

un bija nokavējis pēdējo transportlīdzekli. Šī bija vienīgā vieta, kur viņš cerēja atrast pajumti. Abas reizes, protams, iekšēji lūdzos, lai Dievs sargā un svētī. Uzvedāmies tik klusu, lai tantes neko nedzirdētu un nejaudātu. Negaidītos ciemiņus jau rīta agrumā pavadīju un pēc tam nevienam neko nepateicu, baidoties no rājiena. Ceru, ka to nesaņemšu tagad... Un kur nu vēl bezpajumtnieki, kas ik pa laikam iemaldījās, lai lūgtu ko ēdamu, īpaši, kad strādāju pa dienu.

Un vēl kādas atmiņas. Man ļoti gribējās nestaigājošās tantes izvest ārā. Nezinu, kā ir tagad, bet tolaik tas laikam nenotika vispār vai arī ļoti reti; varbūt tikai uz baznīcu kāds kādreiz aizveda. Dabūju ratiņus un izvedu viņas pastaigā – staigājām pa apkārtējām ielām. Kāds tas bija piedzīvojums gan viņām, gan man! Nodomāju, cik labprāt es to darītu katru dienu. Tagad ir pagājuši daudzi gadi un es to tiešām daru gandrīz katru dienu, jo arī mana mamma ir palikusi uz gultas un spēj pārvietoties tikai ratiņkrēslā. Jēzus draudzes pansionātā gūtā pieredze noder, gan mamma aprūpējot, gan strādājot pašvaldības aprūpes centrā un dienas centrā cilvēkiem ar īpašām vajadzībām. Pedagoģijā tā arī nepaliku, ja neskaita pašas četrus bērnus.

Jā, un Santiņa! Tolaik turpat pansionāta telpās mazs skabūzītis bija ierādīts kādai meitenei, kas studēja tai pašā augstskolā, kur es, un arī bija nakts dežurante pansionātā. Kļuvām par labām draudzenēm. Viņa man bija paraugs ticības praktizēšanā, bieži viena par otru aizlūdzām un viena otru stiprinājām. Turpat diakonijas telpās noorganizējām meiteņu lūgšanu grupiņu, kuras iknedēļas tikšanās atkal gaidīju kā svētkus.

Esmu no sirds pateicīga Dievam, Edītei un Jēzus draudzei par dāvāto iespēju to visu piedzīvot un atcerēties! Tas bija neizsakāmi svētīgi un vērtīgi.

Antra Martinsons

Mīlie draudzes locekļi!

EKSKURSIJA!

29.–30. jūnijs

Rīga–Tartu–Burtnieki–Krimulda–Sigulda–Rīga

Apmeklēsim Tartu Nacionālo parku, Ķoņu dzirnavas (Nauksēnu nov.), Burtnieku ev. lut. draudzi (tur arī naktsmājas), Mucu muzeju (Kocēni), Krimuldas ev. lut. baznīcu (dievkalpojums) un Siguldu. Cenā ietilpst ceļa izdevumi, muzeju biļetes, maltītes un naktsmājas.

Izbraukšana 29. jūnijā plkst. 7.00 no draudzes nama Dzirnau ielā 118.

Dalības maksa: 60,00 EUR pieaugušajiem un 30,00 EUR bērniem.

Lūdzam pieteikties diakonijā (t. 67220084), iemaksājot dalības maksu (min. 30,00 EUR).

Jolanta (t. 28377608) un Ilze (t. 29372676)

